

Requiem Annáért

Joan Margarit

VI

Ablakra rótták föl gyermekkezek

Lleida bevételének énekét,

és fénybe írva ott áll egyre még

a kezdetleges, ósdi versezet.

Nézem a fényt a szemhatár felett,

s belóg az emlék, hamis, furcsa kép:

az éveken a halál hinti szét

meszét, s egy rémmel mindent elnyelet.

Átható illat járja meg a múltak

mélyiségeit, mint rétet a kasza,

melytől a zsenge fűszálak lehullnak.

Terólad álmodom, és földerengett

az elfelejtett ének, s megtalálom

a vén szavakban szépségét a csendnek.

a: *Vágtató lovak*. [Cavallets al galop], Poetes catalans del segle XX. Marosvásárhely: Mentor, 1998.
Traduït per György Jánosházy